

ДІЛО

Видав: Видавничча Спілка „Діло“.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10., II. пав.
Конт. почт. ш.ад. 26.726.
Адреса тел.: „Діло—Львів“.
Число телефону 565.
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно . . . . . 5— К.
чвертьрічно . . . . . 15—
піврічно . . . . . 28—
щорічно . . . . . 56—
у Львові (без доставки):
місячно . . . . . 4— К.
чвертьрічно . . . . . 12—
піврічно . . . . . 22—
щорічно . . . . . 44—
в Німеччині:
піврічно . . . . . 28— М.
щорічно . . . . . 56—
За зміну адреси
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:
Рекламістський, двомісячний
або його рівно 80 с. з доставкою
1 К. з оповісткою 1'50, з урочин-
німи частями перед або на конче-
нах 2 К. Некрологи 3 К. Сплати-
товані друком кодифікації. Оплати-
тись на суботу і неділю заздалегідь.
Пострілі оголошень на особливий
умови.
Один примірник коштує
у Львові 16 с.
на провінції 20 с.

Начальний редактор: Д-р Вацлав Пачейко.

Україна і нейтральні держави

Львів, 3. вересня 1918.

Повільним, але певним кроком — пише „Нова Рада“ — вступає Україна на всесвітній арені. Ціла низка звісток то більш, то менш окремим характером свідчать про те, як далеко розповсюджені відомості про нашу молоду державу в Європі. Не згадуючи вже союзних держав, як от Німеччина, Австрія, Болгарія та Туреччина, в котрих цілком прядно інтерес до України надзвичайно збільшився, ми маємо відомості про те, що намічаються шляхи для майбутніх дипломатичних вносин в держави нейтральними, бачимо також те велике зацікавлення і симпатію європейської суспільності до нової держави, що що йно тепер входить у сім'ю до цього часу так їй далеких держав. Не можна не звернути уваги на це прикладне і надзвичайно серйозне відношення до України.

Цікаві в тім відношенню звістки з Швеції, де долею інтерв'юваних Українців зацікавився королівський уряд і оказав їм допомогу в часі повероту на батьківщину. До табору у Фінляндії приїждив ад'ютант короля і присвятив йому розмову інтерв'юванню.

З цього боку населення дуже інтересувалося всіми подіями на українському боці, і часто звертались до українців за повідомленнями тих відомостей, які з'являлись по газетам. Підчас повероту Українців шведське місце населення сердечно вітало від'їжджаючих, на станціях їх зустрічали оркестрами, представники гарнізону виходили на зустріч нашим воїнам і в теплих промовах висловлювали їм своє щире почуття.

Так само починає цікавитись Україною і Голландія. Недавно прибув владставник голландської преси, який має завдання освітлювати голландській пресі мале відому досі їй, але цілком українську державу.

Поруч з такими відомостями мали ми недавно звістку про приїзд до Києва данського представника. З певних джерел знав надійшли про певні наміри Данії увійти в близькі стосунки з Україною. Маються також серйозні підстави, щоба говорити і про недалеке вже відомі дипломатичні вносин наших з Швецією. Ввагалі треба зазначити, що Україна вже скінчилась час, коли вона була повністю провінцією. Тепер українська держава змагає до себе велике зацікавлення Європи, котра українським питанням присвячує багато місця і уваги в своїй пресі.

Проти польського імперіялізму.

Зміцнює-відпорний союз між Литвою і Україною?

Берлін, 2. вересня 1918.
Литовське пресоє Бюро в Львові до-
кладає в цих днях відуться в Бересті делега-
ції Литви і України, аби випрацювати план
спільного захисного союзу між Лит-
вою і Україною. Сей союз буде в першій мірі
спрямований проти польського імперіялізму. О-
скільки Литва створює вал, який їти не від-
пускає до Чорного моря.

„На захист від висунутих пазурів сусідів“.

На ратунок українській Волині.

Київ, 31 серпня 1918.

Часописи містять ось яку відозву до земляків-Волинців: „Усім нам добре відомо про те, що на батьківщина — Волинь, завдяки особливим, не подібним до інших частин України, історичним умовам життя та своїх територіальних меж, в теперішній час опинилась в стані цілковитої безпорадності та неадаптованості до нових, створених останніми історичними подіями, обставин життя. Нашу батьківщину занедбано, забуто всіма, окрім її ворогів, що знову озброїлись „історичними доказами“, аби приборкати Волинь до своїх хижацьких рук. Товариство, час не жде! Ми закликаємо всіх вас, що ще не втратили любови до рідної батьківщини, і в кого бється серце громадянина волинця, — нумо гуртуватись та ратувати безчасну країну батьків наших. Всіх наших земляків, що перебувають у Києві, ми просимо до нашої земляцької хати та то-

вариської поради.
З ініціативи фундаторського гуртка, на підставі вже стверженого статуту, засновується „Волинська громада в Києві“, яка, твердо стоячи на широдемократичному та національному ґрунті, має своєю метою об'єднати всіх нас за-для широкої праці на захист нашої батьківщини від висунутих пазурів сусідів і для визволення від економічного тиснотельства широких кол нашого громадянства з боку антидержавного хижацтва, та від рожження, котись слазегльозі, низької придушеної ріжничими ворогами українського народу, національної культури. Працюючи на користь нашої країни, громада різночасно вважає необхідним дбати про моральну та економічну взаємодопомогу своїм членам.
Незабаром мають відбутись загальні збори громади, про день яких буде своєчасно оголошено в часописах.

Сформування і виїзд на Україну I. стр. козацької дивізії військ української держави.

Володимир Вол. 30 серпня.

Для 25 серпня с. р. стала до перегляду у старім київськ українськім городі Володимирі Вол. нове сформована I. стр. козацька дивізія військ української держави.

Перегляду довершили в австр. угорській стороні командант 4. генеральної команди Ексц. генерал артилерії Гойдінгер, з українській сторони представник укр. військового міністерства отаман Сокира-Яхонтів. На двірці Володимира Вол. витала ц. і к. командант почегна козацька сотня під проводом сотника Любича, отаман дивізії Пещанський з укр. старшиною, до теперішній начальник штабу і організатор дивізії капітан генерального штабу Кватерник зі сотником У. С. С. Іваном Коссаком, і відпоручники австр. угор. гарнізону у Володимирі Волинській. Ексценденція Гойдінгер перейшов по при почесу сотню, котра своїм бадьорим і струнким виглядом, здоровим виглядом, бездоганним вирядженням зробила на него дуже добре вражіння.

Другого дня в ранці, на площі біля козацьких казарм, вистроїлось все козацтво I. стр. коз. дивізії рядами. З перду чотири полки піхотні, кулеметні команди, відтак телеграфні і будівельні сотні, санітарний відділ, дивізійна кіяхота, а вкінці гарматний відділ і обоз. Раділо серце, глядячи на ті довгі безкінця ряди козацтва, що згадавши слазу своїх батьків, добровільно в ганбокій зрозумінні великих своїх завдань перед своїм народом і своєю державою, піддались строгій військвій дисципліні і рішансь вірно служити Україні.

О 9. год. ранку прибули Ексц. Гейдінгер і отаман Сокира зі своїми штабами. Ровдалась грімко команда, команда дивізії от. Пещанського „почесть дай“, заблестили в сонці рушниці і багнета, випрямувалось усе козацтво як один муж, а на правій кривій вдарила музика грімкі звуки маршевого гимну „Вже воскресла Україна“. Дестойники військвій під проводом Ексц. Гейдінгера і от. Пещанського перейшли здеж фронту велків. Олісля полевий духівник дивізії о. Федоренчик відслужив молебень, в часі котрої співав добірний козацький хор. Довший час забравя вправи неодиноких сотень куринів і велків, представник австр. угор. гедовної команди армії сердечне стискав руки неодиноким командантам вискавуючи своє велике вдоволення і признанне. До козацтва поодиноких частин звертавсь українськими словами: „Дуже гарно, козаки“, на що відкликувалось грімко козацтво: „Раді служити Україні“.

По перегляді вправ виступав Екс. Гейдінгер на німецькій мові до всієї старшини дивізії, котру переводив на українську мову сотник Коссак. В промові своїй ззначив з першу, що немаючи змоги поговорити до козацтва цілою дивізією, він звертається до старшини і слова ті просить передати козакам. З великою признаністю стверджує, що строгі вправи, рухи, звороти, хват рушниць бездоганні. Своєю стрункістю ребята I. стр. козац дивізії вражіння зразкової і дисциплінованої військової частини, і на кожнім кроці видча невипучу праця старшини і козаків. Іменем австр. угорс. гедовної команди армії пращає старшину і козаків I. стр. козац. дивізії, бажаючи їй на новій дорозі на службі рідному красені найкращої жовнірській долі. Одночасно вискавує надію, що ця зразкова дивізія стане не тільки угольним каменем великої укр. армії, не тільки буде заборотом ладу і порядку в рідній краю, але вуміє мобілізувати своїх союзників постійно проти всякого воєншого порога за молоду українську державу. Часи спільного труду української старшини і козацтва з австр. угорськкою старшиною і жовнірами у Володимирі Волинській і щира допомога австр. угорс. головної команди при формуванні сей дивізії — се доказ правдивої приязні і та приязні дох армії нехай по всі часи процвітає. Окликом: Слава українській армії! закінчив Ексц. Гейдінгер свою промову.

Отаман Сокира дякував від імени українського військового міністерства.

Залунали сурми. Владарила музика, а ціла дивізія під проводом от. Пещанського, сотня за сотнею, куринь за куїнем, полк за полком перейшла почетним ходом перед військкими достойниками. Сьогодні відбувся галевий обід в зібранню дивізійнім, в котрім взяла участь Ексц. Гейдінгер зі своїм штабом, представники австр. угорськкого гарнізону, тісний штаб дивізії, всі полковники і командант куринів. В часі обіду перший промовив от. Сокира, підніс заслуга і працю австр. угорськкой старшини при формуванні дивізії, а особливо звеличав організатора дивізії капітана Кватерника, завдяючи, що його енергії, захотам і щирій приязні до українського війська завдячувати треба, що отся дивізія сформувалась і стала зразковою. Бесіду свою закінчив отаман окликом на честь австр. угорськкой армії і її найвишшого вождя цісаря Карла I. Музика відіграла австрійськкий „имі народний“, Ексц. Гейдінгер у своїй відповіді ще раз підчеркнув велику бовву вартість

сформованої дивізії, підніс сердечну прязю і ширий патріотизм укр. старшини і козаків, гніс toast на честь і славу укр. держави, її армії і її начального вождя гетьмана Скоропадського. Музика відіграла укр. гимн „Вже воскресла Україна“.

Слідуючого дня зложила ціла дивізія торжественну присягу на вірність укр. державі своєму вождю, гетьманови усєї України, Скопадському.

Дня 27. серпня почали відіждати перші ешелони дивізії. На двірці Володимира Велицького зібрався багато військових достойників місцевої австр. команди, австрійські офіцери і підфіцери, галицькі Українці, представники українського учительства волинських шкіл, укр. громадяни міста і українська дітвора. Всі згадані представники прощаючи старшину і козацтво I. стр. ков. дивізії бажали, щоб згадана дивізія стала введові угольним замем на великій будучій укр. армії. Чудовий був вид, коли гурно проркшений гоїд рудив з місця. Ще доти зібрані всєю своїм почуванням, ще раз вразили глибоку пошану козацтву. Лунала укр. пісня, сипались світи, лунали гримки оклики: Слава Україні! слава козацтву! з ві сторони козаків: Слава царю Карлові I, слава австро угорській армії.

Затр. бів сурмач затих говін, з тисячі гурдей залунали могутні тони народного гимну: „Вже воскресла Україна“.

Помчався величницький гоїд і півів козацтво ген ген над Дніпро синий, на нове житте, на славу, на гірну службу Укр. Державі, Українському Народови.

До пісарської канцелярії вуславо таку депешу: *Arlässlich der engültigen Formierung der I. Ukr. Schütz. Division und Ihrer Übergabe an die ukr. Kommandoführung geruhen Euer Apostolische Majestät zu gestatten, dass ich im Namen des Offz. Korps und der Mannschaft der obigen Division, als Söhnen der Ukraine Euer Majestät unseren tiefgefühlten Dank für die Unterstützung, die Euer Majestät dem ukrainischen Volke und unserem Staate, gerade im kritischen Momente des Aufbaues unseres jungen Staatswesens gewährten, zum Ausdruck bringe. Mögen Euer Majestät die Versicherung entgegennehmen, dass wir stets dieser gnädigen Hilfe Euer Majestät eingedenk bleiben werden. — Otaman Sokyra Jachontiw m. p. Komdt der I. Ukr. Schütz. Kes. Dion.*

У відповідь нашла на руки Отамана Сокарн Яхонтова така депеша:

Seine K. u. K. Apostolische Majestät geruhen die, anlässlich der Übergabe der I. Ukr. Schütz. Kos. Division an den ukr. Staat durch die, in diese Dion eingeteilten Söhne der Ukraine zum Ausdruck gebrachte Dankbarkeit mit besonderer Gewügnung entgegenzunehmen. Seine Majestät geruhen der Überzeugung Ausdruck zu geben, dass die herzlichen Beziehungen, die beide Staaten verbinden, in gemeinsamer segensreicher Arbeit auch in der Zukunft dem Wohle des jungen ukrainischen Staates dienen werden.

Голова польської державної ради у Гетьмана.

Київ, 31. серпня 1918.

Вчора гетьман прийняв голову польської державної ради Пудавського й високопресесенського Автснїя, митрополита гнізького й галицького.

Цими днями Селарський посол професор Шшшанов був грізятій гетьманом, якому посол від імені безтаретської шрїя висловив жаль з приводу смерті жлодшого снїя.

Переговори Гуссарєка в партіяхми.

Вієнь, 2. вересня 1918.

Президент міністрів бар. Гуссарєк прибув сюди в неділю в Будапешту і розпочав переговори з провідниками партій в справі скликання фінансової комісії для полгодження важних фінансових справ.

Голова південно-славянського клубу д-р Короршец заявив президенту ви міністрів, що він не може на разі дати певної відповіді, однак наслідком переслідування не може бути й мови про аміну опосередкованого ставлення південних Слвян до правительства.

Відповідь Чехів буде тажеж відмовна, бо Чехи остаються й на делі в оповиції йдуть гува в південними Слвьянами.

За скликанням фінансової комісії заявляються натомість Поляки, бо їм, — як аргументують, залежить сильно на тім, аби поправити фінанси держави і в сїй спосіб осушити пспрагу валюти, а в сїй справі не ходить о національну справу, тільки о усунення лиха, від якого терплять усі народи держави.

По замаху на Леніна.

Львів 3 вересня.

Телєграфічне вкрєсп. Бюро доносить з Москви, що стан Леніна є далі поважний, але його жите не зарежеже. Натомість бюро Райтера доносить в Ковентри, що Ленін іже помер. З нагоди аттєтату уявлено багато осіб, між иншими також Українців. Швайцарські денники довсять в Москви, що соціалні революціонери гислали перед двома тижнями до Леніна ультимат, в яким домагалися негайного освободження усіх арештованих членів партії. Совітське правительство не дало ніякої відговди на сїй ультимат, а прот вно розпочало масві арештовання. В останніх днях арештовано над 13.000 осіб. Се мало бути причиною атентату на Леніна.

Туча із заходу.

Львів, 3. серпня 1918.

Які настрої й почування викликають стурбовані заходи Пользів на загартбанне або владодієним із зравок сього може служити вступ стаття київської „Н. Радн“ з 30 серпня с. р.

Темна туча з заходу — читамо таку — насувається. Ясна спершу, по Берестейському замирєнні, справа з нашим західним кордоном а також з автономією наших братів в Австро Угорщині, набірає все грізнішого вигляду. Успіх фікціяю мира в Українію в Австро Угорщині наперекір усім умовам, одікладено на який час, а разом не тільки позовано вступ поділу Галичини на українську й польську частину, а йде вже мова про далеко гіршє на українську частину Галичини. Як виключення „австрійських Пользів не задовольняє нас виділа ім на жерту України“, тови домагалися приєднання Галичини (безна річ, усї) до „гросєкої Польщі“. Але й на цюоу не сподієся апетити наших сусідів з заходу. Як одікладє німецькі газети, польське правительство хотіло а нотою, в якій між иншим вимагало „виправки кордону в Україною, аля віддала б стратегічній необхідності“. Недалі вистіпки, які були надікувані і в нашій газеті, вясняли що гнучку дипломатичну фразу так, що Польки домагалися кордону по Бугу, аля ші звістки додують, що претенсії деяких польських кругів сагають навіть і за Буг, одікладєчи до Польщі кілька повітів на Волині. Спідляшмя у вським разі, а то навіть і частини Волині стоить перед потрозою опинитися в руках „незалежної Польщі“, то б то в певним ступіні дани польської експансії, під тим націоналістичним терором, якого незрівняними майстрами годували іже себе Поляки в Галичині та в Холмщині.

Ми розуміємо, що це значить. Це значить, що український елемент на пограбованих землях віддано буде на ласку і милість найближшого ворога, який ніколи в засобах не зможє раб, аби тільки полонізувати своїх сусідів, а значить, що на тих нещасних землях рожнеться така національна боротьба, якої не може світ не бачив. Це значить, що Українці коли спіткав їх таке фатальне нещастє, вдеться всі сили напружити, щоб з тієї боротьби цілком вижити.

Ми не знаємо, що робить наша офіція на дипломатія, щоб запобігти цьому пакопанню української землі між забіганними сусідами. Але ми знаємо, що українське громадянство український народ, оскільки він свідомо ставляється до своїх національних інтересів, ніколи не помириться, щоб шматками його ввоготілазадовольняти нових Шейлохів. Навіть

Український Інститут соціально-економічних наук.

Молоде українське товариство економістів з початку свого існування стало на шлях цілком науково-просвітної праці.

Під керуванням людини в таких науковим таланом, як проф. М. У. Туган-Барановський, тоно вже позавало свєю роботу, своєю користь для національної культури, для будови української держави.

Ті каміяді в фундаменті української державности, що заложені товариством, стоять і будуть стояти досить міцно.

Культура, культурний шлях, збирання та поширення культурних національних цінностей, все це повинно бути конечністю кожного Українця.

Коли ще за уряду Центральної Ради потрібні були Україні представники для закордонних держав, товариство економістів для підготовки в цій галузі повного персоналу відчинило консульські курси, які дали, як ми знаємо, дуже гарні наслідки. І тепер український уряд має вже цілий кадр фаховців для заміщення консульських посєд.

Другою точкою діяльности товариства є заснування економічно адміністративного інституту товариством. Це повязаня школа має на меті дати для української державности нових фаховців, практиків по внутрішній політиці, кооперації, статистиці, фінансовим та адміністративним справам.

Тепер новим жаданням товариства є заснування інституту соціально економічних наук.

Цей інститут, як вища школа нового типу з курсом навчання, розрахованим на чотири роки, ставить своєю метою виховувати українську молодіж по соціально-економічних науках.

До цього часу на Україні були в деякій мірі схожі до типу ниші школи: комерційні інституту київський та харківський з економічними відділами. Але нам відомо, як там поставлене навчання.

Всі виші російські школи в порівнянні з західно-європейськими були перегружені досить великим числом теоретичних предметів тоді, як на практичний бік тої чи нашой галузі на уха вони або не звертали уваги, або задішали дуже мало часу.

Який-будь інститут шляхиз, аби випустити фаховця по справах шляхиз, хотів зробити з нього одночасно буд вичого, електрика, хеміка, механіка та инше, одним словом утворювалася енциклопедичність, дилетанство, а не спеціалізація в тії чи иншій галузі науки.

Коли розглянемо завданнята програму київського близько сїднього інституту, який в середньо-шкільника за два роки хоче зробити дипломата, консуля, торговельного агента, комісіонерів і впагалі знавців близького Сходу, то стає ясним, о скільки ці школи далекі від науки та потреби в них громадського й державного життя. В цім близько-східнім інституті не буде чути української мови й не буде викладатися ні оден предмет національно українського значіння.

За кордоном заше дивувались такою великою скількістю теоретичних предметів в російських вищих школах.

Очен з відомих німецьких вчених зауважив, коли познайомився докладно з програмою петроградського інституту: „Яби його ніколи не скінчив“. Коли для німецького професора те здавалось не по силі, то російському та на великий жаль, українському студентови це було байдуке. Він слухати лекції не ходив, а коли дехто й ходив, то „нарідка“, бо це не було

обовязковим, як в вищих школах задоволювали Європи.

Що торкається практичного знання тої иншої спеціалности, то про це не варто й мови.

Це була трагедія російської вищої школи і Україна, щобі уникнути цього, повинна в цій справі иншим шляхом — шляхом практичного удосконалення в тому чи иншому руху. На цей шлях стало українське товариство економістів і в відчиненому ним інституті соціально-економічних наук єздєдено багато практичних роботах та чистій спеціалізації.

Загальні науки в інституті викладатимуться перших два роки. З початку третього року починається спеціалізація й ведуться практичні роботи. На третім році навчання студентів звязково повинен вибрати собі яку-небудь спеціалізацію, бо на третім курсі науки звязуються виключно на екрані в'їдлїа.

На четвертій році навчання близько повна наукового часу віддється практичним роботам як в самому інституті, так і в державних громадських інституціях, аби людина після скінчення курсу наук могла свільно вступити в яку-небудь роботу в громадській або державній установі й вести її повній самостійності.

Перших два роки викладаються загальні науки, мають дати студентови загальну соціально-економічну освіту та поступово підготувати до спеціалізації в одній з галузей інституту.

Спеціальних відділів інституту, розрахованих з діяльністю та вмінням сучасності, ми будемо відчиняти п'ять: фінансовий, статистичний, операційний, адміністративно-господарський, відділ внутрішньої і внутрішньої політики. („Відродження“).

І. Шинкевич

ся дня 29. вересня с. р. в селі Белеці над Чер.

В П державній гімназії в Чернівцях відбудуться вступні іспити до I класу 16. і 17. вересня о 8 год. рано; півгорні, доповнюючі і вступні іспити до висшніх клас, як також вступні до висшніх клас і до підготовчої класи 17. і 18. вересня. — Дирекція. 443

З Яворова.

Нам пишуть: Читаю в „Ділі“, що вступником бурмістра настановили місцевої власти Ліндерського. Читаю і отям не вірю. Мав би то бути той сам Ліндерський, що то бурмістрував в часі побуту Москалів. Та Ліндерський є багатий. Пішу я до знайомих і питаю, який то Ліндерський урядус теляр в роли бурмістра в Яворові? Відповідають: Той самий, що був московським градоначальником. В такім разі на світі вже нема нічого неможливого!

Послухайте тільки, хто се, а радше що се? такою Ліндерський!

Се личина, що р. 1914 витав Москалів хайбом і сіаю, се той, що без ніякого прикляку будував для царя тріюмфальну браму, на яку цар в переїзді навіть не зволив плюнути. се той, що за московського панування побудував собі неві доми, не заплативши ані сотики за дерево. Се той, що стягав в людий всякі кари, а грішми ділявся з московськими чиновниками. Щоби прозодобитися Москалям, Ліндерський зараз на їх приході візав священників українських і польських та ще більше людий світських, переважно Українців, — число всіх було 14 — і заявив священникам, що вже при богослуженню не сміють вгадувати старушка Franciszka Józefa, tylko najjaśniejszego pana cesarza Mikolaja II., а до всіх разом звернувся з інеративним зазивом, щоби зложили годз і „гомагію“ чи то більше менше присягу царю Mikolajowi II. А як ми се зробимо, говорив Ліндерський, то й нам, — себто хіба Ліндерському і його компаніонам — буде добре, бо нові високі власти будуть на нас прихильно дивитися. Всі зібрані були перережені такою затаюмою московського наганяча й замовкли. Тоді оден з присутних зачитав Ліндерського: Скажіть, пане Ліндерський, чи се годзказ і чий, чи се може тільки бажанне? Се приказ архаєвский, була відповідь. Одначе в дальшій бесіді виявилось, що Ліндерський на власну руку прирік якомусь московському звичайному „штабскапітанови“ вдатися такий приказ горожанам, щоби ще більше ласки придбати собі у Москалів.

Та штука не вдалася, бо один з зібраних там сказав, що війна ще не скінчалася, мира не було, Галачини ще не відступлено Москалям, Австрія позерне, відбере Галачину, — а що тоді буде пане Ліндерський? „То ніс позешен“ відповів градоначальник. Найже вас вішють, а ми сего не бажам і присягати царю ви не будем, бо ми вже раз присягали своєму монархі. Скрутився Ліндерський, але й відступив і то передовсім на Українцях. На його пропозицію забрала Москалі 13 мая 1915 багате самах найвиднійших Українців і живезли в Росю а звідти в Сибір, абе засудили на смерть. Дня 15 червня 1915 вислав той сам Ліндерський другу партію Українців на Сибір як небагонадесних і австрійських шойманів і всі ті люди завдяки Ліндерському в тратові між життям і смертю прости діли цілі тем роки а горю по тюрьмах та болятах на Сибірі. А він тріюмфовав і враз в своїм інспектором поліції Вислянським заводив оргії та катував людий. Оза ози вїли на себе московські мундери й фуражки та в нагасам в руках побивали людий та кпили собі з всіх, що говоривали про можливість везороту наших властей. І оден і другий говоривали все по московськи та переквалювалися, що оден буде градоначальником а другий шефом жандармерии в Одесі. А тимчасом родини українські, як також жидівські і деякі польські, небагалеві мужи та батяків гірко бідували й плакали, помічи не дава їм ніхто.

Якжеж врати всякого слодівника Ліндерського і Вислянського таки прийшли знов до Яворова війська австрійські, тоді оба ті багати селянські показали свою блявність в найкращім становищі. Ліндерський дав обід для знатних гостей а Вислянський перебрався в австрійський мундур і хотів дальше урядувати. Та тут люде вже не старіли і в очах цілого війська оббили його, а власти дізнавшись, що се за хил, арештовали його. Не поміг і обід Ліндерському. Підвезли жива і також арештовали. Але от дав

ний бурмістр Лихович, що то також видав був на смерть всіх найвиднійших Українців військом мадярським, поробивши з всіх Українців руссофіліа, повернув з втечі, зовсім непогрібною, обняв урядованне і показав ділом, що він такий, як і Ліндерський. Ого аз заслуги (мабуть перед Москалями) визначив він Вислянському 200 кор. Се обурило вже назіть урядників польського магістрату і запрогестовано проти ви плати. Та се не дуже помогло. Правда, Вислянський не дістав 200 кор., але він днес є урядником при львівській поліції, за те старство відначило Ліндерського. Воно чоловіка зневаженного, брудного, що має на своїй совісті аломанне життя многих людий і родини а навіть смерть, чоловіка безсовітного, що готов в однім дни служити дзайцяти паням, зробили за стулником бурмістра, а радше бурмістром на час відзустки Лиховича, що також вже давно повинен був зложити свій уряд. А се все робиться для того, щоби бодай вступником бурмістра не був Українаець і то в Яворові, де є 9000 Українців, а тільки 900 Поляків та й то переважно урядників всякої бранжі, — отже заложих! І воле, тая жінка, позабирала всі найважнійші місця і тепер забирає — чи то в відбудові чи то в аэрозіванні. Та се не може бути так дальше; б) й найбільший терпець зірветься. Ми мусим дійти до того, щоби всі уряди були в наших руках або бодай в руках чесних, справедливих і солідних людий. Та на сей раз, прости, буде сега. А про цілу господарку яворівську ще буде до гозорити не раз.

НАДІСЛАНЕ.

ДЕНТИСТ

Д-р Ф. ГРУБЕР

Станиславів — Бельовського ч. 8.

Техніка в золоті, платині, кавчуку. 444 1-2

Ново відкритий

САЛЬОН МОД - Третого Мая 11а

Фридерик Феліко поручає останні новости на біжучий сезон. XIII. 1-2

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

ван Сочинський з хутора Колодяска будка, п. Черуков, тойж губерній находиться в Австрії здоров та ванятий як машина при шпитали в Новім місті — Галичина. Адреса: Нозе місто Abi. Nr. 1. Rekonvalescent. Пресить своєю жинку Марію Сочинську о подане адреси. Замердонні часописи зволять перепечатати. 410 3-3

ОГОЛОШЕННЯ.

Потребую учителями на цілий шкільний рік для двох панчонок а 5 кл. ліцеальної і 3 реальної гімназії. Можливо в уділованом науці фортепьяну. Дно ціле удержанне і платню пісн умова. — Зголошення на адресу о. Левяцький, парох в Лавках п. Радимно. 413 3-3

Українські отрої і всілякого рода вишнями можна набувати в роб. тап В. Восьмой, Курська ч. 43 П. поз. Тамже вилонизається народная стріпа: 391 4-6

Пошуную інструментора на цілий рік для учеників I і II. класів гімназ. і III. народної. Платни дуже добра і ціле удержанне. Гр. кат. Уряд парох. Ляпівці, п. Іосо. 427 2-3

Учительки до науки 2 дівчат з III. кл. народної пошуную на цілий рік. Ласкаві зголошення з поданням услівій прошу слати на адресу: о. Йосиф Ганик в Ляпівці п. Валігород. 431 2-3

Пошуную учительки (семинаристки) на цілий рік до двох учеників з VII. і VIII. класів виділової. Говорар пісн мови. о. Ед. Косиновський гр. кат. парох в Чедганах, пошта Бзехів. 433 2-3

Без латиними і шиття. Робітня панчік вуд. Ленартовича 21. партер, — з 3 ек хелюк пар. біте 2 парі, панчік дамських, мужеских або дитинних. 385 3-3

Парохія Пяткова дек. Бірчансько-самі добрі прикмети, але аж 31 кілометрів від Перемишля. 440 1-1

Повідомляю П. Т. Клієнтів, котрі в моім складі крмські цляці або футра, можуть їх мені відпродати в великим зиском. Купую старі футра і приймаю роботи з обшугу кушнірства, емент. заміною футра за прованца. А. Кнофф, Львів, Клієнського 1., коло Уніон. Банку. XIII. 1-2

Ученики VIII. кл. гімн. пошунує ласкаві в Станиславові за мешкане і об. з. Зголошення просить ласкаві на руки М. Божнор бурмістра в Мадярній. 425 3-1

Штучні цераовні цвіти поручає

Стефанія Погорецька в СТРИЮ. 438 2-7

„Огни Срібної Землі“

Істор. оповід. Андо. Чехословського, в якім представлено долге укр. боярської родина на тлі релігійної боротьби з латинишами в Сиснській Вежі (13 століття) вже вийшло в друку (видання нахмідні „Привіт“, див. стр. 8, з ілюстраціями і в до набуття в книгарни Тов. ім. Шевченка, Львів, Ринок ч. 10. і в книгарни Станиславів, Львів, ул. 283 Руська ч. 3. — Ціна 2 кор. 1-18

Урядник в силі віку, савітний, симпатичний, багатий, пошунує в матримоніальних цілках пристойної панни або вдовидо літ 30, без порокою, сильно збудованою та середного росту. Зголошення під „Урядник 20“ до Адм. „Діла“, 418 3-3

Приватні курси гри на скрипці. Зголошення від 3-5 по полудни приймає Іван Лявцький — вул. Мурарська 29/7. 415 3-1

КАНЦЕЛЯРІЯ АДВОКАТА

Едварда Трусевича

радника двора

субститута бл. п.

Івана Сас Комарницького

Львів, вул. Словацького 6.

інтерв'юне в справах о відшкодованне за ввинні взыннея і воєнні убийства. 412 1-1

Ві второк дня 10. вересня 1918. о год. 1. попол. відбудуться в власнім домі річні

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Каси позичкової „Поміч“ в Терезівлі, в котрі Високоповажних Членів того товариства по мысли §. 46. статута, запрашає ся. Колиби в означеним часі придисане статутом число членів не явилось, відбудуться того самого дня о годині 4. попол. други загальні збори, котрі рішають 2/3 чрисутих членів.

Порядок днешний:

1. Відчитанне протоколу з попередних загальних зборів.
2. Касове справоздання Дирекції.
3. Звіт контрольної комісії.
4. Розділ зисків.
5. Вибір 3 членів дирекції і їх заслуші.
6. Вибір 1/3 членів Ради надзираючої.
7. Вибір 3 членів комісії контрольної.
8. Внесення членів.

За Радю Надзираючу:

о. Анджей Тимус, председатель. 414

„Herbaton“

2 ложечки гербатону дати до шклянки теплої води, а вступити найліпший чай з руком. HERBATON при розслідуванню через д. с. уряд до розслідування поживи, узвано як значно ліпший від всіх інших сурогатів. Продає ся на літра, флашки пресить ся приносити.

Ціна за 1 літру у Львові 5 кор.

— Для відпродавців ціна в бочках зникла. — У Львові продає фірма ГІРШ ПАТ, вул. Скарбківська 2. — На більші замовлення прощу відноситися впрост до фабрики HERBATON, Кавишир Людвинський, Краків, Брада 3. 377 9-9